

Повѣствованіе Спнтипово.

Имаше единъ царь, кой то имаше едного славна философа и едного звѣздохетца. И родившуся философу сыну, заповѣда звѣздохетцу, да гледа на звѣзды те за щастіе то на дете то. Онъ же гледавши, рече царю: О владыко, испытахъ по повелѣнію твоему на звѣзды те за щастіе то на това дете, и найдохъ зацо ще живѣе години многу: и въ тринадесета та година живота своего ще направи големы зла и голема крадба: и ще бѣде единъ отъ найлошите человѣцы и отъ найславны те разбойницы. И това звѣздохетцу рекшу, отвѣсти и философъ и рече: Азь, о царю, ще се прилѣжимъ това мое дете да воспитаемъ така, щото никогда да не направи такова безчинство, но и да се гнуси отъ таковыи дѣла. И така прочее на осмый мѣсяць отъ рожденіе то му отбы го отъ да суче. Послѣ затвори го въ една къща уединена, гдѣ то не оставяше никого человѣка, да влезне, нити него вонъ извождаше, но самъ онъ влезуваше при него и излезуваше, и на добронравіе и мудрость учеше го. Бывшу же на петнадесеть години, рече му философъ: Знай, о сыне мой, зацо утре ще отидемъ при царя, и ще отведемъ и тебе да те види: но ты по обычаю да му се поклонишь и да го поздравишь.